

*Taylor Made, la reconeguda marca de material de golf, va celebrar el passat 26 de Setembre el seu **XXVè Aniversari** al Druids Glen Golf Resort d'Irlanda, amb l'assistència entre altres de Retief Goosen, Sergio García, Ian Poulter, Darren Clark, Sam Torrance, Paul McGinley i Joan Perich!! , que va resultar afortunat en un sorteig entre tots els visitants a la plana web de la marca i es va guanyar el dret a participar al Pro-Am al costat de totes aquestes figures del golf mundial.*

En Joan ens exposa, amb la seva habitual destresa literària, la seva aventura per terres irlandeses. El somni de tot golfista aficionat fet realitat...

Irish Malta

[1ª Part](#) - [2ª Part](#) - [3ª Part](#) - [4ª Part](#) - [5ª Part](#) - [6ª Part i Epíleg](#) - [Recull de Fotografies](#)

Irish Malta (1ª Part)

Era el primer cop que volava des de l'aeroport de Girona. Creia que seria un aeroport tranquil i un xic solitari donades les alçades del calendari. Però llargues files de turistes que envaïen les instal·lacions d'AENA em varen donar la primera sorpresa del matí.

Un cuc recorria el meu estómac amb l'innocent temença que els aparells de Ryanair podrien ser de paper. La Maria i la Pili em varen acomiadar amb una llagrimeta mentre jo em fonia amb un grup de colors i espartenyas, encara amb suor a les mans i un ull al cel, on bufava la tramuntana amb mala llet. Després de fer el passerell buscant el meu seient me'n vaig adonar que aquests avions son com la SARFA, campí qui pugui i seu on et doni la gana. Així que segurament en el pitjor seient del Boeing vàrem deixar Girona amb un més que correcte enlairament.

El vol va ser pesat de collons, no arribàvem mai i les dues hores i vint minuts se'm varen fer eternes.

A l'apropar-nos a la costa irlandesa vaig estirar el cap per damunt dels dos seients i dos giris que em separaven de la finestreta. Núvols baixos aïllats deixaven veure una costa dolça i espectacular.

Tot el que donava la vista era ple de camps de conreu, molt ben delimitats, amb contrastos cromàtics entre ells. Els llençols que es dibuixaven al mar indicaven fort vent de l'oest, i aquest vent, segurament, va ser el culpable que l'aproximació fos agònica, amb constants canvis de rumb, d'acceleració i d'alçada.

Això és el que més m'emprenya de volar, aquestes aproximacions poc precises.

Finalment vàrem, o vaig respirar al sentir el tren d'aterratge contactar amb aquesta terra dolça i hospitalària.

L'aeroport de Dublín és molt més gran del que m'hagués imaginat. De la pista

on vàrem aterrar al punt on desembarcarem, l'avió va recorre pistes i accessos uns cinc minuts.

15 graus de temperatura, força núvol i un intens vent em varen donar la benvinguda.

No massa estona varen trigar la maleta i la bossa de pals a aparèixer per la cinta transportadora. Un problema menys, vaig pensar. Després de varies experiències negatives, un sempre creu que l'equipatge es perdrà amb total seguretat.

Em vaig dirigir a la sortida de l'arribada, tot esperant que m'esperessin, perquè de les coses que sempre et deixes, en aquest cas, m'havia deixat els telèfons de contacte amb aquesta gent de Taylor Made.

Després d'una d'aquestes portes que s'obren soles hi havia una multitud expectant que cercaven pares, germans, cosins, novies i similars. La vista buscava algú amb algun rètol on poses JP o alguna cosa semblant.

Al final de l'arc humà hi havia un refet paio amb un rètol amb el logo que Taylor Made ha dissenyat per celebrar el seu aniversari. Jo el vaig mirar als ulls i ell a mi, perquè la bossa Titleist evidenciava que jo podia ser l'home que ell buscava.

M'hi vaig apropar i em va preguntar si era en Joan Perich. Yes, I am.

Em va indicar que el seguis i es va oferir a portar-me la bossa de pals, fet que vaig agrair amb la mirada. Vàrem arribar a una mena d'stand de la firma on una somrient moixa em va donar la benvinguda i em va presentar dos alemanys que com jo s'havien guanyat una plaça al pro-am i un tercer personatge que no va obrir la boca a part del "good morning".

De fet jo era el darrer viatger que necessitaven per omplir el monovolum que ens esperava al parking de l'aeroport. El parking era llunyíssim, i el musculós home de Taylor em va salvar la vida arplegant de nou la meua bossa.

Vaig trigar 6 segons a preguntar-li –On puc fer un cigarret? Mmm, em va respondre, és molt difícil fumar en aquest país, si vols pots fer un cigarro mentre carreguem el cotxe al parking, tindràs un parell de minuts.

Mentre caminàvem, el silenciós tercer home em pregunta amb un excel·lent Castella –Eres espanyol? Si, y tu? Tambien eres de España? No, em respon, soy polaco, però hablo algo de castellano porque trabajo con Sergio. Garcia? Si, soy de Adidas y me encargo de asistir a Sergio en Europa.

Més tard, quan en el trajecte al complex va rebre una trucada del jugador de Castelló se'm varen esvaïr els dubtes de que aquell paio era qui deia ser.

Arribats al cotxe vaig tenir un parell de minuts, potser varen ser tres, però mentre alemanys, polonesos i anglesos intentaven incrustar en el monovolum les tres bosses de pals i les 6 maletes, jo vaig calmar les ànsies nicotoides que arrossegava des de l'aeroport de Vilobí.

Durant el trajecte vaig fer servir el meu vergonyós anglès per comunicar-me amb els meus companys de viatge. De tant en tant el polonès em donava conversa en castellà i em traduïa el que es deien amb els alemanys, doncs el cony de polonès també dominava el germànic.

El paisatge em va sorprendre, no pas per lo bonic, que ho era, sinó per la similitud amb el nostre paisatge. En el trajecte de Dublín al complex de Druid's Glenn, travessem diferents carreteres, alguna autovia i l'única autopista del país. Un tram d'uns 20 quilòmetres, que pel que sembla, estan en procés d'allargar.

Els models de cotxe, les cases, l'arbram, els arbusts, les suaus muntanyes, tot era molt semblant a qualsevol trajecte per la nostra costa interior.

Evidentment amb la notable diferència de la conducció per l'esquerra, que em va sobtar molt més que l'any passat a Escòcia, doncs allà conduïa jo, i aquí, conduïa un altre, i jo em trobava en el lloc de conducció europeu, però sense volant, pedals ni palanques. Estranya i inquietant sensació.

Una hora i vint minuts de tranquil. La conducció ens varen portar a lloc. Els darrers 20 minuts de viatge varen transcórrer entre un paisatge més rural,

amb grans finques presidides per grans mansions, estil britànic, i tot folrat de verd.

L'entrada del complex gestionat per la cadena Marriot ja deixava entreveure que s'hi havien gastat algun duro. Entrada de pedra, monumental, donava accés a una carretera particular, perfectament asfaltada i resseguida de prats curosamment segats. A l'esquerra uns llacs naturals servien de piscina a una mena de xalets idèntics arquitectònicament parlant, xalets que malgrat estar dins el complex eren de titularitat privada, segons va dir el polonès. Seguint el mateix estil que els 15 o 20 xalets de l'esquerra, a continuació hi havia el gran complex hotelier. Molt més ample que alt (2 plantes màxim) Davant l'extens edifici un extensísim aparcament per a cotxes. Mentre recorriem la façana el conductor (el mosso refet de Taylor) ens anava cantant que hi havia a cada secció. Habitacions a l'extrem esquerra, Caddy Master, Pro-Shop, més habitacions, Piscina i SPA, més habitacions, restaurants, més habitacions... recepció, Aquí ens vàrem parar, però a la dreta encara quedava l'altra meitat del complex, perquè la recepció és al bell mig de l'edifici.

Recepció típica de gran hotel, amb marquesina arrodonida per tal que els vehicles hi puguin aparcar a sota i els viatgers no es mullin si plou. Fa molt de vent i el cel és ple de núvols i clarianes que amb gran velocitat canvien de lloc.

Ens rep una de les somrients noies de Taylor i un paio que deia pesar 170 quilos, que sense dir ni ase ni bestia comença a descarregar l'equipatge.

Els alemanys i jo, ja havíem acordat de jugar junts uns forats d'entrenament, doncs els meus companys espanyols no arribarien fins a darrera hora de la tarda.

Entrem per les portes automàtiques de l'hotel i ens rep un home corpulent, entretjat i somrient. Saluda i parla alemany amb els alemanys i tot seguit em saluda amb un –buenos días amigo! Bienvenido. Gracias hombre, li dic.

Mentre el director de l'hotel ens donava les primeres instruccions, tot un equip de gent havien entrat el nostre equipatge al hall que era immediatament classificat, etiquetat i identificat amb el nostre nom i la nostra habitació.

El director al veure la meva preocupada mirada als pals i a la maleta em diu – Tranquilo, su equipaje será llevado ahora mismo a su habitacion.

Un altre somrient noia de Taylor ens pregunta si voldrem sortir a jugar, diem que sí, ens assigna una hora i ens dona 45 minuts per preparar-nos. –Hem de dinar, li diem al director. Mira el rellotge i ens diu; - Teniu 15 minuts abans no tanquin el buffet lliure de la planta 2, però primer heu de registrar-vos a recepció. –Collons quin estrés, li dic a un dels alemanys amb un impecable català, em mira i riu.

El buffet era una selecció d'exquisides especialitats irlandeses, no masses, però totes tan suggerents com estranyes per mi. Com que no hi havia res que m'assegurés que em satisfaria, vaig optar per agafar una mica de tot, no massa perquè no teníem temps, però el suficient per obtenir les mínimes energies necessàries. Vaig deixar a la recambra una mena de braç de gitano de nata que era a la secció de postres.

Per veure teníem un taulell amb tot tipus de beguda. Vaig agafar una Bud perquè ens coneixem de fa anys.

Confesso que si una cosa era estranya l'altre encara més. No vaig menjar gaire a gust. Les presses i aquests gusts desconeguts no eren una bona parella. Els alemanys no varen deixar ni la marca del plat i mentre marxaven a preparar la bossa de pals, jo vaig anar a fer una visita al braç de gitano, parent en primer grau dels braços de gitano empordanesos i per tant dignes de tancar qualsevol àpat.

Un cafè raro, raro, raro i cames ajudeu-me cap a l'habitació.

Impactat és la paraula que defineix el meu estat quan vaig obrir la porta de l'habitació 131. Mare meva, quin garito!!! Immens, ple d'armaris, portes i recons. Però no tenia temps d'investigar. Teníem 10 minuts per sortir al camp i el més calent era a l'aigüera. La bossa completament embalada amb film transparent. Les sabates i roba a les maletes. Si algú hagués entrat a l'habitació 10 minuts més tard s'hagués trobat un espectacle lamentable de bosses per aquí i per allà, plàstics d'embalatge trencats per totes bandes i roba de tots colors envaint llits, sofàs, cadires i armaris.

Carregat amb la bossa a la mà (no havia portat l'arnès) vaig arribar extenuat a l'oficina del Caddy Master, a l'altre punta de món. Els alemanys m'esperaven amb un somriure. Quedaven pocs minuts per donar la primera garrotada des del tee de l'u.

Irish Malta (2ª Part)

L'idea era jugar 9 forats d'entrenament. L'idea era agafar un carret manual mentre reservava un d'elèctric pel dia següent, doncs un coneix com ningú les limitacions físiques d'en JP, i més m'estimo gastar energies en el swing que en arrossegar els 14 pals i companyia. A més, el director de l'hotel ens va dir de forma amenaçant; mengeu força, perquè aquest camp és un trenca-cames...

Així que amb el flamant carret manual (d'acer inoxidable), ens vàrem dirigir cap el tee de l'u. Els dos alemanys duïen les seves bosses penjades a l'esquena, i un d'ells, previsor com només solen ser els alemanys, va comprar un llibret de distàncies del camp (menys mal!).

Quan vàrem arribar al turonet que conforma el tee numero 1, vàrem veure que érem a poc més de dos quilòmetres del mar. Una llarga extensió de l'antic Oceanus Hibernicus delimitava la costa fins on arribava la vista. El vent bufava fort de l'oest i cap a aquesta direcció es dirigia el carrer de l'u, que ja d'entrada ens va intimidar pel seu disseny infernal; carrer com un mirall, completament inclinat de dreta a esquerra, bunkers amagats esperant el cop de sortida i vent en contra. Era un par 4 que a mig carrer desapareixia, per tant, abans de fer el primer cop ja vàrem tenir que consultar la guia. Després dels bunkers que tancaven la visió del carrer, aquest girava a la dreta, o sigui que el cop ideal era per damunt del bunker de la dreta i bona part de rough. Si t'espantaves i sorties amb fusta 3 o ferro, l'inclinació infernal del carrer feia que la bola botés vivament a l'esquerra cap un bunker tremendo on els avis no poden baixar sols.

No tingueu por que ja no definiré cap altre forat com aquest, però si que he volgut que us féssiu una idea del grau de dificultat d'aquest camp de golf. Els alemanys amb handicaps 24 i 16, i jo amb el meu 7 vàrem fer força cops ridículs, però on més vàrem patir va ser als greens, que a la seva rapidesa extrema s'hi afegia un disseny kafkià. De greens ràpids ja en coneixem els golfistes gironins. Empordà, Peralada i altres tenen camps i greens amb velocitats dignes del circuit europeu, però mai en combinació amb autèntiques rampes, tobogans i pianos de cua com allà. Sortir d'un bunker de green, deixar la bola parada a un metre de la bandera, que aquesta es torni a posar en marxa, que rodoli 35 metres i vagi a parar a un altre bunker 15 metres a la dreta del que acabes de fer el cop, és una situació poc creïble. I aquesta és la cara que sens quedava als meus amics germànics i a mi a cada moment. Tot això en combinació amb uns pars 4 terroríficament llargs, pars 3 de més de 200 metres amb vent fort en contra i els obstacles d'aigua que agafen protagonisme a l'inici de la segona volta va fer que féssim moltíssims cops i jo tingués la sensació d'estar en un camp realment difícil. Clar que sempre penses que potser l'endemà els pros trencaran el camp i que estem poc acostumats a jugar en camps del circuit europeu.

Vaig arribar al green del 9 força cansat ja que si bé el terreny és més semblant a un links que a un camp muntanyós, si que és veritat que estàs tot

l'estona pujant i baixant. Però el fet que en vàrem fer força via en recórrer la primera meitat del Druid's Heat ens va fer plantejar de seguir camí cap el 10. A partir de la segona volta a totes les dificultats mencionades s'hi afegia l'aigua. Un rierol d'aigües empenyades acompanyava els primers forats en la part dreta dels carrers, ara com obstacle d'aigua lateral i més tard frontal en forma de llacs. Carrers on l'estratègia era primordial i que em va anar molt bé conèixer per l'endemà fer un paper més digne del meu suposat nivell.

A l'acabar el forat 15 decidirem plegar. En part, perquè la fosca ja no ens deixava observar la caiguda de la bola, en part, perquè estàvem destrossats i en part, perquè aquest forat acaba prop del complex hotel·ler.

Així que vàrem dirigir els nostres passos cap a l'hotel on una dutxa tibida posés el primer moment de relax a un dia massa intens.

A l'arribar al hall vaig preguntar a l'organització de Taylor si havien arribat els espanyols. No tots, em varen contestar, ha arribat la senyora Isabel Garcia. Em varen facilitar el seu número d'habitació i me'n vaig anar a la meua, altra vegada carregat amb la bossa a la mà.

Abans de trucar a la noia d'Irun vaig caure 2 minuts a l'impressionant llit de la meua habitació. Podrien dormir 5 països en aquest "catre", vaig pensar, mentre intentava recuperar l'alè.

Als 3 minuts estava obrint portes i armaris descobrint, encuriós, meravelles d'una suite en un hotel de gran luxe.

A l'armari principal s'hi podia instal·lar un llit supletori amb tauleta de nit incorporada. Només obrir les portes s'encenien llums interns que deixaven veure complements i estris variats, inclòs un complet equip de planxar amb taula plegable i una d'aquestes planxes modernes de vapor. Vaig aprofitar per penjar ordenadament la roba que amb les presses havia estirat damunt el llit, tal com em va insistir la Maria. Un altre armari descobria una cafetera amb tota mena de cafès, infusions, xocolates, pastissos i galetes. Un xic més amunt un altre immens moble amagava en la part superior una televisió de moltes polsades i en la part inferior un mini-bar, que en aquest cas li sobrava la paraula "mini".

Només dir-vos, exagerant una mica, que si volies fer una festa d'aniversari amb 15 amics, allà tenies tot el necessari per fer una festassa increïble.

Això sí, el contingut d'aquest armari era de pagament, i els preus dignes de les estrelles de la façana.

Completava la cambra una taula de despatx amb tota mena de connexions tecnològiques, un sofà, i un parell de cadires. En el sofà, mentre érem al camp hi va aparèixer una bossa de Taylor Made amb un grapat de regals de benvinguda.

Ja un xic recuperat vaig trucar a l'habitació de l'Isabel. La pobra noia va reaccionar com si sentís al servei d'assistència del RAC, doncs feia algunes hores que rondava pel complex.

Vàrem quedar per trobar-nos al cap de tres quarts al rebedor de l'hotel.

El bany era proporcional a la resta de l'habitació, es a dir, com sis vegades el de casa meua (és petit el meu). Banyera en un racó, dutxa en un altre i la resta de serveis distribuïts en un gran espai. Gran col·lecció de sabons i altres mariconades d'una firma francesa de cosmètics. Artilugis per cosir, per rentar, per netejar sabates... i un cendrer!!!! Encara no us ho he dit, però a Irlanda existeix una llei del 2002 que prohibeix absolutament fumar en qualsevol lloc públic sota la pena de 3.000 euros. Mig quilet per cigarret. Això fa que sigui una cosa més seriosa del que ens pensem. Per això l'alegria va inundar el meu cor quan vaig veure el cendrer amb una capsula de llumins a dins. De fet m'havia fixat que en moltes habitacions, sota el número, hi havia gravada la frase No Smoking, i que a la meua, aquesta frase no hi figurava. Per tant, i ja en pilota picada per la dutxa refrescant, el descobriment del cendrer va fer que anés corrents a buscar una ració de quitrà i nicotina en forma de Winston.

45 minuts més tard era al gran hall de l'hotel cercant una cara que em digués alguna cosa. De dones, a part de les de l'organització, n'hi havien poques. Va passar una dona pel meu costat però ni tan sols em va mirar. Vaig anar fins el Pub, que era a mig camí de l'entrada i el restaurant que fan servir pels esmorzars. A dins el pub hi havia unes 10 o 12 persones, i l'única dona era asseguda amb dos països bevent unes guinnes, per tant, descartada.

En aquest anar i venir a la recerca de la Basca, vaig veure el primer "crack". Sam Torrance parlava amb dues noies de l'organització i al cap d'un moment marxava cap els passadissos que duen a les habitacions.

La noia que va passar sense mirar-me va entrar del carrer i va tornar a passar prop meu en direcció al Pub. Tampoc em va mirar. Aquest episodi va durar aproximadament 20 minuts. Després de sortir a fer un cigarret al carrer, on vaig coincidir per primer cop amb Darren Clark, fumador més obsessiu del que us imagineu, vaig tornar a fer la ronda hall-pub-hall, on per tercera vegada veig la noia que no em mira. L'observo fixament i en un moment que ella desvia la mirada cap a mi, li crido: No serás Isabel? La tia fot un salt i ve corrents. –No me digas que eres Joan!! –Si, coño!!! Li dic jo amb la meva internacionalment coneguda delicadesa. –Te he visto hace rato, em diu, però nunca hubiera dicho que eras español. –No? Pregunto jo, preguntant-me de que collons faig cara. –No, diu ella. Pensava que eras un "giri" de estos. –Vaya, dic jo, sorprès de que la meva cara pugui semblar altra cosa que llatí de pura sang.

Davant una cervesa vàrem intercanviar les primeres impressions mentre a la taula del costat s'hi seien en Torrance i en McGinley juntament amb 2 altres països desconeguts per mi. L'Isabel em va dir que el vol dels altres dos espanyols havia tingut problemes de connexió i que no se sabia a quina hora arribarien. Menys mal, vaig pensar per dins, doncs jo en un principi havia d'haver vingut amb el mateix vol que ells.

Fer una cervesa en un Pub Irlandès i no poder fer un cigarret, amb perdó, és una putada. Així que vaig comentar a la Basca que sortia un moment a fora a fer un cigarret. –Fumas? Em diu amb els ulls oberts com plats. –Si, dic jo sense saber a que venia tanta sorpresa. –Yo tambien, diu posant-se una mà al cap, se me ha ocurrido encender un cigarrillo en mi habitación y a los dos minutos ha empezado a sonar una alarma del techo y me ha entrado pánico, he apagado rápidamente el cigarro y he estado 5 minutos sin saber que hacer, salia al pasillo, entraba, incluso he llamado a mi marido, però por suerte la alarma solo ha sonado un minuto y después, nada ha pasado. Un amigo mio que tiene un hotel me ha dicho que no haga caso, que es para acojonar al personal.

Li vaig explicar que jo havia fumats i que a la meua hi havia cendrers i tot, i que per descomptat no havia sonat cap tipus d'alarma.

Després del cigarret post-Guinness, es va fer l'hora de sopar. En aquest cas es tractava de sopar amb menú, per tant les possibilitats d'encertar uns plats al gust mediterrani eren més aviat escasses.

Al menjador dels sopars una gentil senyoreta ens va acompanyar a una taula on hi havia altres i desconeguts comensals. Li vàrem dir que ens busques una altra taula, amb places lliures en previsió que els altres espanyols arribessin, però tampoc era massa bona idea sopar sols. En aquell moment vaig veure que els dos amics alemanys també estaven una mica despenjats en una taula massa gran per ells, Així que vàrem dir-li a la noia que ens n'anàvem amb els alemanys, que de lluny em demanaven que anéssim a sopar allà.

El menú va superar totes les expectatives. De primer, tres grans llagostins, mig pelats, reposaven damunt una mena d'amanida dolça on vaig poder identificar únicament trossos de pinya. De segon una mena de pollastre filetejat amb una salsa més que acceptable va passar amb bona nota, i per acabar un postre fonamentat en un gelat en un lliit de galeta xocolatada va arrodonir un excel·lent àpat.

Mentre sopàvem vàrem estar pendents de l'entrada de la gran sala, on no paraven d'arribar nous convidats que per una cosa o l'altre havien tingut

complicacions per arribar abans. Per més que ens hi vàrem fixar no vàrem ser capaços de reconèixer als dos madrilenys, que efectivament entraren al menjador a l'alçada del segon plat, però que no varen ser reconeguts, ni tampoc el servei d'informació de Taylor va ser capaç de conduir-los a la nostra taula. Així que fins una horeta més tard, ja al Pub, no vàrem presentar-nos a la resta de l'expedició ibèrica.

Mentre, nosaltres, entre el postre i el cafè, vàrem gosar d'encendre un cigarret d'amagat, recordant escenes al campament de Sant Clement, on podies arribar a fumar sense cap evidència. Però el temps passa i les habilitats es perden, o potser l'olfacte del cambrer està hiper-sensibilitzat, però la qüestió és que quan va detectar la nostra transgressió va reaccionar com si hagués vist un Talibà amb un Bazooka apuntant casa seva. Immediatament va cridar a la responsable de sala i tots dos, amb ulls com pomes, ens varen advertir seriosament que féssim el favor d'apagar aquell cigarro, sota l'amenaça dels més terribles càstigs eternals. Durant tot el sopar ens va acompanyar un deliciós vi Australià, en versions blanc i negre que era excel·lent al paladar.

Després del cafè, cigarret al carrer on hi tornava a ser Darren Clark. A aquella hora ja hi havia pràcticament tots els professionals a l'hotel. La majoria es varen retirar a les seves habitacions, però uns quants ens acompanyaren al Pub, on l'estrella era la cervesa negra Guinness. Allà fou on trobarem per fi als dos madrilenys, i amb ells vàrem mantenir una llarga tertúlia amb la companyia primer, de la deliciosa cervesa i més tard d'un bon whisky Irlandès. Al voltant nostre molts de jugadors i cinc o sis professionals, que suposo que per no fer lleig, es varen retirar aviat. Els darrers en abandonar la zona foren l'Ian Poulter i en Darren Clark, seguits de prop d'en Sam Torrance. L'endemà seria diferent, i marxaria jo abans que alguns d'aquests.

L'esgotadora jornada va poder més que les ànsies de seguir de marxa i l'agenda del dia següent començava a les 7,30.

Arribat a l'habitació encenc la tele i m'estiro al llit. La Maria unes hores abans m'havia dit que el Barça estava guanyant 0-3 a Mallorca a la mitja part.

Fent zapping veig que per Sky Sports estan fent el partit en diferit. No sé com han acabat i s'està jugant el minut 30 de la primera part. Feliç, m'ensorro en dos dels 8 coixins disposat a veure el desenllaç del partit. Al minut 40 ja no hi soc. Fulminat. Massa coses en poques hores. Demà és el dia.

Irish Malta (3ª Part)

A les 7,45 hora Irlandesa sona el despertador, que també n'hi havia. La nit abans havíem quedat amb els Ibèrics a les 8 o'clock per esmorzar i començar a preparar el gran torneig, que tenia hora prevista d'inici a les 11 del matí.

A les 8 i 35 segons tanco la porta de l'habitació 131 amb la SONY Cybershot a les mans.

Em trobo amb Eduardo, el madrileny assegut a una de les taules del menjador dels esmorzars.

Aquest menjador, d'una cabuda d'uns 70 comensals, era rodejat de prestatgeries, mostradors, taules i expositors on podies trobar qualsevol producte imaginat per fer el primer àpat del dia. Secció de plats cuinats (carns, truites, bacó, ous, embotits i cinc o sis coses completament desconegudes per mi). Secció de làctics i derivats: logurts, flams, batuts, sucs, gelats, llets, cacaus, etc. Secció de pastisseria: Croissants de tota mena, ensaïmades, madalenes, galetes, pastissos de poma, de kiwi, de nata, de xocolata. Per acabar, secció típica d'esmorzars continentals amb torradetes de tota mida i varietat, mil varietats de melmelades, cafès de 16 classes, mantegues, etc,etc,etc.

Jo he passat per algun hotel a la meva vida, i per algun "bon" hotel... però això nois, feia agafar vergonya aliena, perquè era com aquestes botigues de "delicattessen" i amb barra lliure.

El castellà i jo, vàrem començar a esmorzar sense esperar a la resta de la tribu, que s'endarreraria. Un cop liquidats els croissants de xocolata, el suc de taronja i el cafè amb llet, era preceptiu un altre viatge a l'exterior a complir amb la dosis imprescindible de nicotina post-esmorzar.

Amb l'amic de Madrid de comparsa encenc el meu primer Winston del dia, i a la tercera calada sens afegeix en Darren Clark. –Good Mornig Darren – Good Mornig i punto.

L'Eduardo, mirant la càmera de fotos a la meva mà, i en Darren a dos metres a la dreta mirant a Islàndia em diu: -Le pedimos una foto? -Pues si, no és mala idea.

Després de 15 o 20 segons rumiant com entrar a un paio amb cara de mala llet a 2/4 de nou del matí l'hi dic: -Please Darren, is possible to take a pic with you? El Nortirlandès va extreure del seu repertori un somris escàs i va dir –Please..., mentre apagava el cigarret al cendrer de l'exterior de l'hotel.

Li vaig passar la càmera a l'Eduardo i em vaig col·locar a l'esquerra del gran jugador (per l'alçada, més que res).

Aquella primera foto ens va donar ales. En aquells moments, els pro's començaven a baixar de les habitacions i es disposaven a preparar al hall de l'hotel els seus estris, que deliberadament eren tots junts perquè els badocs com nosaltres poguéssim veure de primera mà les bosses de tots els fenòmens que allà eren reunits. Dir que el material que porten és molt similar al que podem comprar a qualsevol botiga. Potser les varilles, o els angles dels caps estiguin adequats a les preferències de cada un, però vaig veure molt material estàndard, molt més del que hagués imaginat. I sobretot molt material nou. Nou de trinca. Més tard, parlant amb en Miles, em va confirmar que ells juguen amb material de sèrie, únicament els hi adapten la varilla per adequar-la a l'alçada de cada un i les flexibilitats per adaptar-les als gusts i swings de cada jugador. Potser, em va dir, les grans estrelles tenen manies i es fan fer pràcticament pals específics pells, però això sol portar més problemes que solucions. Casi tots duien els nous drivers de Taylor, el R7 i el R5, que els coneixereu pels tornillos/pessos intercanviables, i que vaig tenir la sort de provar al camp de pràctiques. Em varen donar molt bona sensació.

Tots sense excepció duien la mateixa bossa Taylor, amb el seu nom gravat i l'anagrama de l'aniversari al cul (de la bossa).

També vaig descobrir que algun dels jugadors no duien pals Taylor. Vaig veure'n un parell amb ferros Callaway i un altre amb Ping.... Suposo que son coses de marketing.

En l'apartat de wedges i putter la cosa ja era un descontrol, si bé la majoria utilitzava els wedges Taylor, n'hi havia molts amb Titleist i Cleveland, i amb els putters encara més.

Per no parlar de boles, perquè molt pocs son els que utilitzen la Maxfli propietat de Taylor i es decanten per l'estrella de les boles, la Pro-V.

Mentre badàvem amb les bosses dels pro's va arribar en Sam Torrance, al que vàrem atacar de seguida, perquè té cara de bon Jan. Cap problema amb el veterà excapità de la Ryder. Més complicat va ser amb en McDowell, i no perquè ens hi poses problemes, que no en va posar cap, pobre noi, al contrari, el problema és que no hi havia manera de que les fotos no sortissin mogudes. Com que ara amb aquestes càmeres digitals veus de seguida com ha quedat la foto, abans de marxar el pro, el reteníem fins esbrinar si la foto havia quedat bé. Fins a sis fotos vàrem fer al pobre noi. –Sorry, another one, l'hi anàvem dient...

Mentre anaven baixant els professionals, estàvem molt neguitosos per saber amb qui jugaríem el pro-am. Les noies de Taylor Made ja estaven fins al cap

de munt de nosaltres, que cada cinc minuts preguntàvem: Ja teniu les llistes? Noooooooooo!!!!

Un altre cigarret. Arriba en McGinley, sempre somrient. Arrossega la seva bossa cap dins de l'hotel. Ell ha passat la nit a casa seva. –Please Paul... A pic with you? –Yes, of course, where you from? Spain, Costa Brava... Oh, Espanha!! Buenos dias amigho!!!

Je, je, Paul, Paul. Ets un caxondo... Ell riu. Bones fotos. Exteriors, amb sol de setembre.

Entrem, ja és un no parar: Sergio, Goosen, Poulter, Remmesy, i així un, darrera l'altre, els empaitàvem com uns paparazzis descarats. Tot de cop sentim un garbuix al voltant de la taula de l'organització. Acaben de publicar els equips que sortiran al Pro-Am. Nervis, tensió, expectació màxima. Amb qui passaré les properes 5 hores en un camp de somni, en un país de somni, un matí de somni d'un tebi setembre....

Els meus ulls recorren els grups: Tee del 1, del 2, del 3, del 4, del 5, del 12, s'acaba la fulla i no em trobo... Pagina 2: Tee del 13, del 14, del 17, del 18, Ahhhhh, no em veig enlloc!! On collons és en JP!!!!!!!!!!!!

Després del 18 hi ha 4 grups més. Per fi, al puto últim grup, del tee de l'11, amb el meu amic Eduardo el madrileny, un tal Pat Doyle i com a pro en Miles Tunnickliff.

Decepció notable. No sabia qui era en Miles Tunnickliff. L'Oscar Maqueda, director de Golf Digest, que ja havia aterrat entre nosaltres em diu: -Si hombre! No conoces a Miles? –No. –Es cojonudo el tio, vive en Marbella i lleva jugando el circuito europeo hace años, además, este año ha ganado un torneo. –Pues ni puta idea chico.-Además te lo vas a pasar muy bien con el, és un tipo genial. A mi, que em sonava a consolació misericordiosa, no em va treure del desencís de no haver tingut la sort de jugar amb algun dels "monstres" sagrats. Anava equivocat.

Els pros varen marxar tots cap el camp de pràctiques, i nosaltres vàrem anar cap a les habitacions a preparar la bossa i els estris necessaris per una inoblidable jornada de golf.

Ens esperaven els professionals per fer un "clinic", que en empordanès vol dir que ens ensenyaran a fotre-li garrotada a la bola amb cert èxit.

Els amateurs vàrem ser repartits en diferents grups de 10 o 12 persones, per tal que anéssim cada grup amb un pro que anava combinant Putter-green, zona de xip i ferros i fustes al camp de pràctiques. Aquí vaig fer rodó, i vaig passar d'anar a que m'ensenyessin a puttejar, no perquè vagi sobrat de consells, sinó perquè al camp de pràctiques hi havia tot un arsenal de material Taylor Made, nou de trinca, disposat per provar les darreres novetats comercials de la marca.

Vaig provar els nous drivers, els nous híbrids, els ferros, la Budwaiser que era a cada dos passes, i l'ambient inigualable que es respirava veient a Retief, Sergio, Darren i companyia tocant les fustes en aquell elegant camp de pràctiques.

Només per curiositat em vaig apropar una estona al grup liderat per McDowell, que estava fent una classe magistral d'approach. En un moment donat, després de fer un seguit de demostracions, va demanar un voluntari per provar els seus consells. -I.

"I" vol dir jo. I jo vaig agafar el seu wedge Taylor. En els primers 4 segons no va dir res. Impacto a la bola i la toco malament. -No, em diu. -No ho fas bé. M'agafa el pal de les mans i posat davant per davant em diu: -Mira, la mà esquerra a dalt, i la dreta a baix... No, sorry. This is my grip. My way. -Ah, ah.. Ok. A les hores em diu: doncs has de venir més horitzontal, atakes massa vertical. Molt Bé. Gràcies. Vaig a buscar més Budwaiser...

Quedava mitja horeta pel tret de sortida. El dia, definitivament, seria

magnífic. Grans clarianes omplien de sol el recorregut i els 19 graus prometien engrescar-se amb el pas de les hores. El vent era lleuger de l'oest, i la visibilitat excel·lent. Em vaig desfer del "Windstopper" i amb el polo de màniga curta de Solius, estrenat per l'ocasió, em vaig sentir el paio més feliç d'aquella comarca.

Irish Malta (4ª Part)

Amb un seguit de sirenes produïdes per aquests pots semblants a desodorants amb trompeta, ens varen convocar entre els tees del 1 i del 10, on havien disposat uns rètols amb el número del grup. Els pro's ens esperaven situats ordenadament davant de cada rètol. Un xic de confusió es va apoderar de la manada, ja que tothom havia memoritzat el tee del que li tocava sortir, però no així, el número del grup. Sort que allò era ple de marshall's que amb llistats a les mans, ens anaven dirigint cap el grup corresponent.

Sota el rètol "Team 22" no hi havia ningú quan vàrem arribar l'Eduardo i jo. Al cap de poca estona va aparèixer Miles Tunnicliff, impecablement vestit de negre (com tots els pro's excepte Goosen) amb el seu Caddie local. Ens vàrem presentar i de seguida va demostrar una amabilitat extraordinària. Amb un perfecte andalús ens va donar la benvinguda i ens va fer cinc cèntims de la seva vida, de la seva carrera i de l content que estava des que viu a Benahavis, prop de Marbella.

Aquest paio té una història molt tendre que aprofitaré ara per explicar-vos.

En Miles va néixer al 1968 a Leamington, Anglaterra. Als 16 anys ja era jugador scratx. Es va fer professional al 1989, i des d'aquell moment va lluitar amb molt de sacrifici per fer-se un lloc al Circuit Europeu. Fins a 9 vegades ha tingut que lluitar a les fases classificatòries (PQ) per entrar al Tour. Després d'uns primers anys amb resultats discrets, va arribar a perdre la targeta en varies ocasions, coincidint amb el principi del nou segle. En el 2000 i 2001 va haver de jugar el Challenge Tour (la segona divisió europea), però en el 2002, es produeix un fet que marca la seva carrera per sempre.

Inscrit al Great North Open, la seva mare mort de càncer dos dies abans d'iniciar-se el torneig. En els últims moments de vida, li demana que el jugui, i que el guanyi, perquè està segura que el guanyarà. Miles, destrossat, decideix jugar-lo. I el guanya. La primera victòria al Circuit Europeu, i el punt d'inflexió de la seva carrera.

Al 2002 acaba a la posició 92 de l'ordre de mèrit, al 2003 repeteix posició, i aquest 2004, està situat a la posició 31 amb uns guanys de més de 650.000 euros, amb encara dos tornejos per jugar. L'Open Telefònica de Madrid i el Volvo Masters a Valderrama.

Al 1999 es casa amb una andalusa, Encarni, i des de les hores viu a Benahavis, Màlaga. El primer que et diu és que mai més podria tornar a viure a Anglaterra.

Aquest és en Miles Tunnicliff.

Ens faltava un jugador en l'equip i no teníem ni idea de qui seria. Patt Doyle era el seu nom, i el vàrem tenir que cridar per veure si era per allà prop.

Un vellet amb cabell blanc ens va fer un senyal amb la mà. El teníem davant dels nassos, assegut en un marge, rodejat d'altres veterans amics seus. Es va aixecar i es va apropar. Era Irlandès, i soci del complex, i força simpàtic.

Fetes ja totes les presentacions vàrem tenir que guardar silenci, perquè l'organització tenia un important missatge per nosaltres. Al llarg del matí hi havia hagut converses, o millor dit, discussions entre l'empresa organitzadora; Taylor Made i el Royal and Ancient de St.Andrews. El problema

és que l'estatut de jugador aficionat disposa d'uns límits econòmics, que marquen el màxim que pot rebre un amateur en concepte de premis. El R&A entenia que el premi pel qual érem allà ja sobrepassava aquest límit, i es negava a que amb el Pro-Am encara hi poguessin haver-hi més premis o regals. Per tant, l'organització va decidir que en aquest Pro-Am, els amateurs no competíem, quedant limitat el torneig als professionals, mentre nosaltres érem comparses que jugàvem per passar l'estona.

Que voleu que us digui, no em va afectar ni bé ni malament la notícia. Potser perquè interiorment sabia que el nostre equip no era competitiu, potser perquè no era l'objectiu del dia, potser perquè se me'n fotia tot plegat. Jo només volia sortir i jugar. Sortir i fer bon golf. Tot era a punt i disposat. Res del que pogués passar fora del meu pal i la bola era massa transcendent.

Ens varen adjudicar un Marshall a cada grup, que seria l'encarregat d'explicar-nos els secrets del recorregut, avisar-nos de les trampes, i per suposat ajudar-nos a buscar boles.

Amb aquesta tripulació ens vàrem dirigir al tee de l'11.

Al tee del 12 hi havia el grup de Darren Clark, i darrera nostre, al tee del 10 hi sortia Sam Torrance i la seva colla. El vent va incrementar un xic la seva força del SW, el cel va quedar completament net de núvols.

El forat 11 de Druid's Heat és un llarguissim par 3 en lleugera baixada fins a $\frac{3}{4}$ de distància. A les hores torna a enfilar-se i culmina amb un green elevat, llargarut i disposat en diagonal, de davant-dreta als fons-esquerra. En aquesta part, l'esquerra, tot el carrer talla en una depressió que culmina al carrer del 12. El green és defensat per tres bunkers frontals. Un primer a uns 25 metres de l'esquerra de green i els altres dos a les faldes laterals. Si nosaltres teníem 190 metres amb el vent consistent de les 10, el pobre Miles tenia 220 metres. –No sé que jugar, em diu. –Ayer le di una madera 7 y no llegué, li vaig dir. Es va emportar un ferro llarg i la fusta 3.

Finalment va optar per la fusta 3. Un impressionant swing, un excel·lent impacte i la bola va passar xiulant per damunt dels nostres caps, dibuixant el carrer per l'extrem esquerra, lluitant contra el vent que l'anava col·locant al centre del Fairway. Semblava boníssima, perfecte de línia, de força. Però quan ja semblava que aterriria prop de la bandera, es va encastar al bunker frontal. Li havia faltat força.

Mentre Miles tornava de l'exili (mai havia vist un camp amb tanta diferència de sortides) els amateurs ens disposàvem a decidir qui la cagava primer, amb perdó.

L'avi, que es coneixia el camp, no parava de demanar-me que jugaria jo. M'ensenya un ferro 6 i em demana l'opinió. –No Patt, this is a short iron. Va agafar el 5. Em va sorprendre el sòlid swing que va enviar la bola boníssima de línia, fins i tot la gent va exclamar admiració pel cop, però va quedar al bunker curt, a uns 30 metres de bandera. Em mira i ajup el cap. Li ensenyo la fusta 7 que duc a les mans, volen dir que avui aquí es necessitava fusta. L'Eduardo, que hem decidit que surti segon porta també un ferro 5. Ai mare meva, penso, pensant amb el handicap 21 que té i amb el públic que impressiona. Però el nano fot una garrotada que provoca un vol de bola magnífic. Admiració dels espectadors, la bola agafa massa vent, es tomba cap a la dreta, crec que no arribarà, però el noi demostra potencia suficient quan veiem caure la bola a principi de green a la dreta. Aplaudiments, perquè algú ha agafat green, malgrat que queda un putt d' uns 20 metres.

Em toca. Ningú ha fotut una cagada. Espero no ser jo el primer. Em decideixo per la fusta 7 encara que seria més adequada la fusta 5, però entre que per l'esquerra i darrera de green hi ha molts problemes i que la 7 té un percentatge de ridículs notablement inferior a la 5, em decideixo a "apretar" la Callaway VTF.

Bola baixa al tee per evitar que s'aixequi massa i cap quiet. M'enquadro a l'extrem esquerra de green. Si l'agafa el vent me la dirigirà al centre de green, si no l'agafa aniré a bandera.

Pujo el pal lentament, mantenint la línia de l'objectiu, un swing ampli, i quan el tinc al clatell inicio el descens, accelerant, a dos pams de l'impacte deixo anar els braços, com un fuet. El so és bo. La bola surt amb potencia cap l'objectiu designat, de moment el vent no l'afecta, perquè ha sortit amb velocitat. Sento crits d'admiració. Encara no ha començat a baixar i sento en Miles que em diu –Buena bola. Ara baixa. Si encertem amb la distancia serà molt bona bola. Cau, cau a green, a un metre a la dreta de la bandera, fa un bot viu, ja no en fa cap més. La bola s'ha parat a 4 metres de la bandera, passada i a la dreta. Crits i aplaudiments. El més content és l'Eduardo, que vol guanyar. Vol que guanyem.

Tiro per birdie i fallo el putt. Emboco la bola donada. En Miles ha sortit de bunker però ha quedat curt. Falla el putt. Fa 4. En Patt ha intentat sortir de bunker dos cops, aprocha malament i aixeca bola. Eduardo tira l'infernall putt de 20 metres, la deixa a 8. Torna a provar-ho i la deixa a poc més de 1 metre. 4 putts a dins a green. No son cap broma aquests greens.

Forat 12. Un par 4 del dimoni. El carrer s'eleva progressivament fins desaparèixer de la vista als 230 metres. Després cau violentament cap un llac que només deixa un parell de metres de carrer. El green torna a elevar-se en forma de flam gegantí. Tot ell (el green) està ondulat i afaitat fins la mateixa aigua. Tremendo.

Tots sortim malament. Miles i Patt han agafat bunker de carrer. L'Eduardo ha fet un Slice i ha tingut que jugar una segona bola, i jo he fet una lamentable sortida amb la fusta 3 que no ha arribat als 150 metres, a la dreta en zona de Rought.

Tinc un tret cec. Haig de sobrepassar el canvi de rasant i no se cap on apuntar. Recordo lleugerament on era la direcció de green, però encara és impossible arribar-hi. Tiro més o menys recte i per evitar l'aigua agafo un ferro 7. No ha estat malament el cop. Recte i potent, encara que no tinc no idea d'on ha anat a parar. El Marshall em fa el senyal típic de correcte amb el dit gros de la mà.

En Miles i en Patt ho tenen fotut. Del bunker de carrer es veu el green, però es veu molt lluny. A més, si no fan el cop perfecte la bola acabarà a l'aigua amb seguretat, doncs tot el carrer en aquesta zona està inclinat cap el hazzard. Inclús si fas un bon tiro pots anar a l'aigua, perquè el talus de l'elevat green cau cap a l'aigua, i si et passes de bandera, també rodola cap a l'aigua. En Miles em mira i riu. –Que es esto?, pregunta. –Es una locura este campo, afirma tot seguit.

Demostrant la seva professionalitat no se la juga, i fa un approach que deixa la bola a uns 85 metres de green, just abans que el carrer es converteixi en parc aquàtic. Jo tinc la bola a la mateixa zona que ell, però en un bunker posat amb tota la mala llet del món. En Patt si se la juga i ha d'anar a dropar. L'Eduardo fa el seu 5e tret i es passa de green.

Em toca. És una bogeria aquest cop que tinc. D'un bunker elevat, 95 metres a un green en flam on la bandera és en una plataforma rodejada de tobogans cap a l'aigua. Agafo el 52 graus i em dispo a fer un punxing. Si ho faig bé la bola farà més o menys la distancia i frenarà de seguida. Pico amb fe i la bola fa uns cent metres de vol rasant, impacta al green i es frena, quedant morta a uns 7 metres a l'esquerra de green. Torno a ser objecte de felicitacions per part de la claca.

En Miles es dispo a fer l'approach. Bon impacte, però li sento el primer reneç abans que la bola caigui. La bola impacta sòlida a un parell de metres dins el green, en bona línia, però el reneç l'entenc en el moment que el back-spinn fa recular la bola fins agafar un dels tobogans i caure cada cop més de presa cap el collons de llac. Per sort la bola s'ha aguantat en les barbes de l'aigua i encara la podrà jugar. Tira per par des de fora green. No fa un bon xip i necessita dos putts per acabar. Jo també.

El tercer forat encara és més diabòlic que aquest, ja que també és cec, però amb trampa. Adverteixo a en Miles que no faci servir el driver, doncs a la zona de caiguda de la bola, el carrer cau cap un altre llac i a més és zona de

Rough. El segon cop t'obliga a sobrevolar l'aigua i un green força pla, és infernalment inclinat cap l'obstacle, cosa que facilita la recepció de la bola, però també pot enviar-te a la misèria.

Em fa cas i s'emporta un ferro i la fusta tres. Des del seu tee, 40 metres més amunt, segur que veurà les coses més clares. Tira amb la fusta 3 però igualment arriba a la zona trampa. La bola cau per la pendent i queda amagada al Rough, en baixada i amb tot el llac a davant.

El dia abans vaig veure que a la dreta de green hi havia una zona de carrer, de recepció de bola de sortida. Clar que per arribar d'un allà necessites no tenir res a perdre, un bon driver i uns quants sants i verges en coral. A més un immens arbre tapa la línia del tee a aquesta zona de carrer.

El vent era favorable a fer una bestiesa com aquella. En Patt em deia que no, que no ho provés. Jo li vaig dir – Si no ho provo avui, quan ho provaré? –És veritat, em va reconèixer.

Tothom va quedar amb silenci al veure que enfocava amb el meu Ping cap aquell immens arbre de la dreta, intentant travessar riu, arbre i llac.

Vaig posar la bola al tee més alt que vaig trobar, de forma que pogués impactar ben bé al cul de la bola. Swing ampli i pico amb en cap del Ping de baix a dalt, ajudant a la Titleist a sortir directe al cel.

Meravellós. Imillorable. La bola va sortir seca i potent. Agafant alçada de seguida. Va passar a 10 o dotze metres per damunt del centre mil·limètric del poderós arbre. Ningú va dir res, excepte Eduardo, que com un nen, alabava tot allò que li sorprenia, que era senzillament tot. La resta d'acompanyants varen mantenir un respectuós silenci, doncs si bé la bola prometia ser un escàndol, el mateix arbre impedia veure si hi havia final feliç. Jo estava convençut que podia ser bona, però fins uns minuts més tard, no ho sabia ningú.

Irish Malta (5ª Part)

Patt i Eduardo varen fer els seus respectius trets de sortida i tota la comitiva ens vàrem dirigir cap a les boles. A mida que avançàvem tothom girava el cap cap a la dreta, intentant descobrir si la meva bola es veia o no.

El Marshall va ser el primer a fer una mena de rialla escandalosa mentre senyalava un puntet blanc a 15 metres de green.

Tothom es va sumar a les mostres d'admiració del Marshall, felicitant-me per aquella bogeria amb final feliç. En Miles es posava les mans al cap rient i dient no sé que d'en Tiger. I en Patt se'm va llençar a sobre com un pop.

-Tio! Tio! Anava dient l'Eduardo, -Has visto donde has mandado la bola? –Ya ves, deia jo, intentant treure ferro a la cosa, no fos que la situació comencés a ser incomoda pel professional.

En Patt va fer un bon segon cop, sobrepassant el green de 10 o 15 metres. L'Eduardo va fer una escapada per la dreta de la dreta a un camp de mates de 80 centímetres.

En Miles es queixava de com l'hi havia quedat la bola. Tenia un cop "xungo". Era al rough, amb baixada, tot el llac per davant, un arbre de mida mitjana i finalment el green.

Va tocar-la molt malament. Va sortir baixa, quasi topada. Per un moment semblava que podria passar el llac, però en l'últim moment va tocar de ple en una roca de la vora de l'estanyol i va rebotar amb violència cap enrera per caure al mig de l'aigua.

Tothom va mantenir un respectuós silenci.

Fora de joc en Miles i l'Eduardo, vàrem quedar en Patt i jo per acabar. Ell va aprochar, green en baixada. Massa baixada. Casi bé se'n va a l'aigua. Un mal xip i un parell de putts per doble bogey.

Jo era a uns 15 metres de principi de green i a uns 35 de la bandera. Mala distància, com bé sabeu els que jugueu a camp gran.

Agafó el 55 graus i reso, perquè el cap del sand passi suaument entre la bola i la dura i curta gespa. Bon impacte, bona direcció. La bola bota curta de bandera uns 4 metres. Es frena en sec i tomba cap a l'esquerra. Agafa pendent... sembla que para, no, no para, rodola i rodola, per fi para. Estic a uns 8 metres amb el forat en pujada. Bona opció de birdie. En Miles em ve a ajudar a llegir la caiguda. De fet en el primer forat em va dir: -Si quieres que te dé mi opinion de las caidas me lo dices, si no, no te digo nada.

En aquest forat no li vaig demanar, però suposo que l'opció de birdie, i la seva natural bonhomia el varen decidir a ajudar-me. Em va indicar amb el putt a dos dits de terra per on ell la veia. Un pam a la dreta. No me'l vaig creure. Jo la veia dos o tres dits màxim. Tiro un putt de 5 dits, ni per tu ni per mi. Ell tenia raó. El putt s'escapa tres dits per l'esquerra. Remato el par. La gent ja s'ho prenien a conya. Esperaven que en Miles girés l'esquena per fer-me senyals referents a que en tres forats portava 4 cops menys que el pro. Em vaig sentir incòmode.

El següent forat i últim que us descriuré era un par 3 de 140 metres en forta baixada. De fet tiràvem des d'una zona elevada cap un green ensorrat en una mena de canó del colorado en miniatura. A banda i banda era com si haguessin perforat la roca per incrustar-hi el green, amb el que a dreta i esquerra tenies grans parets de roca. Vent a favor. El dia abans vaig anar a parar a un dels dos profunds bunkers frontals que protegeixen un green gran però facilet. De bunker vaig anar a fora límits.... Però no fora límits del camp, fora dels límits d'Irlanda!

En aquesta sortida els tees de pro eren pràcticament a la mateixa distància que els nostres. En Miles devia tenir 145 metres. Baixada i vent favorable. Pensa un moment i agafa el ferro 9.

Impressionant cop. Alt, majestuós, rectilini. Bota a un metre de la bandera i amb el backspin queda a uns 4 metres. Aplaudiments del nostre grup i del grup del davant que des d'el tee següent, situat a la part alta d'un dels laterals d'aquest par 3 contempen el nostre partit. En Miles respira.

Tant en Patt com l'Eduardo es passen notablement de green, un amb el ferro 7 i l'altre amb el ferro 8.

Agafó el 9. Miro la bandera i pico. Ha sonat bé. En tres dècimes ja la veig. I flipo. Flipo perquè va directament a matar la bandera. Com si la bandera fos un enemic al que s'ha de rebentar. Com si l'únic objectiu d'aquella bola fos estavellar-se a 3 mil per hora contra el ferro blanc i vermell, que per un moment em va semblar que tenia cara de por. Encara no havia començat a baixar la bola que l'Eduardo ja xisclava com un garrí a punt d'inseminar la pitjor truja....I els altres. Amb una manca absoluta de discreció varen començar a aplaudir i cridar quan la bola va caure suaument a dos pams de la bandera i va rodolar fins quedar a poc més de dos metres de l'asta més llarg que he vist mai.

L'explicació d'aquesta llarga bandera la vaig descobrir al cap d'alguns minuts.

Entre felicitacions unànimes vàrem iniciar el descens per la forta pendent en direcció al green. Miles se'm va apropar i em va felicitar i va alabar el meu joc. -No has visto nada, vaig dir-li fent broma, -Normalmente en el hoyo 4 ya llevo 2 birdies y un hole in one....

Un cop vàrem ser a green en Patt em va fer veure que tenia que mesurar la meva bola, doncs en aquell forat hi havia premi d'aproximació.

Resulta que en aquest forat sempre hi ha premi d'aproximació. Jo ja havia vist al treure la bandera del forat que al llarg de la seva asta hi havia estranyes marques. Però fins que vaig anar al petit rètol on es suposava que hi havia la llista de boles properes, llapis i metro, només hi havia rètol. Ni llapis, ni metro. Vaig fer evident el meu desconcert, per la impossibilitat de mesurar la bola. Fins que l'avi Patt va recollir rient l'asta de terra i em va ensenyar les marques que duia al llarg del ferro. Cony! Vaig deixar anar. Quina idea! El pal potser tenia 2 metres i mig (per això es veia tan alta) A una banda hi havia mesures en polsades, i a l'altra banda en centímetres..... Així que vàrem estirar el pal a terra i vàrem mesurar. 2,20 metres.

No vaig entendre perquè en Miles em va fer tirar primer a mi. La qüestió és que em va ajudar a llegir la caiguda i tampoc vàrem coincidir en l'apreciació. Com que l'altra vegada ell tenia raó, li vaig fer cas. Jo la veia recte i ell em va recomanar recolzar-la 4 dits a l'esquerra. I quatre dits a l'esquerra va passar. Par. En acabat ell va fer un extraordinari birdie (per fi) i tothom ho va celebrar amb un sospir.

A partir d'aquí, em permetreu que deixi d'explicar com va anar el partit de golf, perquè a partir d'aquí varen arribar els bogeys, doble bogeys i algun par de tant en tant, però res destacable, ni prou rellevant per castigar-vos.

El següent fet d'interès va ser a l'arribar al final dels primers nou forats, que en el nostre cas eren els segons. Devien ser prop de les 2 de la tarda i una oloreta de carn a la brasa envoltava el green del 18.

Vàrem caminar fins prop del tee del 10, on l'organització havia disposat una carpa de lona blava, on 4 operaris i operaries feien anar una gran graella plena de grossíssimes hamburgueses i salsitxes.

Hi havia una gran cua de gent esperant torn per agafar teca. Asseguts pel marge hi havia diferents grups que feien el most. Entre d'altres hi havien els grups d'en Sergio Garcia i la nostra companya Isabel, el grup d'en Torrance i el d'en Goosen. Tots eren allà comentant la dificultat extrema del camp i el bon temps que feia. Una noieta de Taylor ens va venir a rebre i ens va demanar que volíem per menjar. Hamburgueses a dojo i molta cervesa, va ser el que vàrem demanar la majoria. Ens va indicar que els jugadors teníem una altra cua, que en aquell moment era buida, i ens va explicar que la cua grossa era del públic, que amb el ticket d'entrada també hi afegien una hamburguesa. A la nostra zona hi havia més neveres, amb més de tot. Mentre s'acabava de coure la meva hamburguesa vaig anar a buscar una Bud ben fresqueta i em vaig seure amb la Isabel i en Sergio. – Que tal? Como juega la Vasca? Vaig preguntar a Garcia. –Muy bien, és una leona, va dir.... –Y un cuerno, va dir Isabel, soy un desastre. -Que no, mujer, va dir piadosament el de Borriol. Ella em va explicar que era horrible, que al seu grup hi havia com 50 persones seguint el joc d'en Garcia, i que ella es moria de vergonya cada cop que tenia que fer un cop davant de tanta gent....

En Patt va venir somrient amb la meva hamburguesa. –Thank you Patt.

Mare meva! Que bona era aquella peça de carn.... No sé si era per la gana que hi havia, però tothom es desfeia en elogis a aquelles hamburgueses acabades de coure. La qüestió és que se'm va posar al moll de l'os.

Malauradament, aquell excel·lent esmorzar no va servir per millorar el joc, que fins al final va ser desigual, amb llums i ombres, amb més ombres que llums, això si, infinitament millor que el dia abans on tot varen ser ombres i penombres. En definitiva vaig acabar satisfet del joc desenvolupat.

No us puc dir el resultat perquè no me'l vaig apuntar, ja que jo marcava a Miles i no vaig gosar apuntar el meu resultat a la seva targeta, en el dubte de si era adequat fer-ho o no. A més, Miles, que apuntava a la resta de grup, no va apuntar tots els resultats, perquè quan un dels jugadors obtenia un par o un birdie, encara que fos gracies als punts del handicap, ja no apuntava el resultat de la resta de jugadors.

Un cop vàrem acabar la partida ens varen enviar cap a la zona del Caddie Master, on després d'un altre most, els pros dedicarien una hora a fer fotos i

signar autògrafs als amateurs.

El pros varen entrar a una mena de bar privat, on dos goriles impedièren l'entrada. A fora varen disposar d'un gran taulell amb tota mena de begudes i grans quantitats de cava per fer el toc i comentar la jugada.

Això vàrem fer mentre el movil treia fum, perquè tota la parròquia catalana volia saber com havia anat la partida.

Entre trucada i trucada, copeta de cava i cervesa, en Miles va sortir del bar privat i es va venir a seure amb nosaltres. No va ser l'únic professional que ho va fer, però menys de 5 i menys de 4 varen ser els que realment varen demostrar que estaven disposats a compartir amb nosaltres cada moment de l'experiència.

En Patt es va apropar i em va demanar si el podia acompanyar. Em vaig aixecar i el vaig seguir. Em va conduir cap a un grup de veterans irlandesos. No sé si són imaginacions meves, però si els trobo a Oslo, segur que també els identifico com irlandesos, perquè eren els típics arquetipus d'aquesta Irlanda rural plena de bonhomia i galtes rosades.

Em presenta als seus amics, socis, com ell del complex i coneguts companys de joc. Un dels personatges era això, un personatge. Imagineu-vos un paio semblant al Barragan, aquell famós còmic televisiu, amb unes ulleres igual de gruixudes, amb poques dents, i amb una d'aquelles túniques que duïen els capellans de poble dels anys 40, amb el coll blanc representatiu de ministre de l'església. Tot rematat per les inevitables galtes vermelles.... Doncs això.

Un cop fetes les presentacions em va dir: -Digues a aquesta gent com he jugat. Jo, com no podia ser d'altra manera, vaig fer servir totes les lloances en angles que em conec, exagerant el bon joc que realment havia fet en Patt. L'avi, emocionat, em va saltar al coll i em va abraçar, i els hi va dir: -Aquest, aquest si que juga bé. Al forat 4 li portava 5 cops al professional, i el tindrieu que veure, no sap ni agafar el pal....Ja,ja...Vinga fotre conya.... El telèfon em va fer deixar el divertit grup de veterans irlandesos i vaig tornar amb els espanyols i en Miles, al que vaig aprofitar per felicitar. -Miles, quiero decirte que ha sido un placer jugar contigo. Eres un buen jugador, pero considero que eres aun mejor persona. -Muchas gracias, em va dir davant la cara de sorpresa d'Eduardo que no esperava la meua sortida.

Al cap d'un parell més de Bud's ens varen anunciar que s'iniciava l'hora de signatures i fotografies, així que em vaig dirigir a la meua bossa on des de primera hora hi havia introduït el tub de cartró amb els pòsters del Quim Riera Team. A la butxaca hi vaig ficar 3 Maxfli Revolution, prèviament robades del Putter Green al Matí, per fer-les signar al Sergio.

A la porta el gran gorila blanc em va aturar. Val a dir que com que un és més xulo que ningú, era l'únic amateur que anava per les instal·lacions sense acreditació.

El primer dia, a l'aeroport de Dublín, els de Taylor Made donaven una acreditació, perquè tots els amateurs anessin identificats a les instal·lacions. Però a mi no em varen donar res. Un cop al complex, i dins el gran dossier que ens varen donar, hi havia una mena de braçalets de color verd, que se suposava que et tenies que posar al canell, per tal de tenir accés a determinades àrees de l'esdeveniment. Existien diferents braçalets amb diferents colors. El verd tenia accés a tot. Però que voleu que us digui. A mi no em veureu mai amb un braçalet de paper adhesiu al canell, perquè ho trobo cutre de collons. Així que el gorila em diu que on tinc el collons d'acreditació que hauria de portar al coll. -No en tinc. -Doncs ja pots passar. (dec tenir cara de bon noi...)A l'entrada del saló on hi havia els jugadors firmant, un segon gorila. -El braçalet, em diu. -No el tinc, l'he deixat a l'habitació. -De quin color és el teu braçalet? -Verd -Doncs ja pots passar. (dec tenir cara de bon noi) En una llarga filera de taules i en aquest ordre: Poulter, McGinley, Clark, Garcia, Remesy, Goosen i tres més que no coneixia, esperaven els pros. Alguns més no tenien taula i es passejaven entre copa i copa. Jo, amb els Quim Riera Boys a la mà.

Irish Malta (6ª Part)

L'esbojarrat Ian Pouler va ser el primer en desplegar el pòster de l'equip d'interclubs de can Quim. Amb aquells ulls de maniac es queda fixament mirant i em diu: -Qui son aquests? -Col·legues meus, un equip de P&P. Es tomba cap a McGinley i Clark i els diu cridant: -Nois mireu això "quimriera dot com". No vaig entendre perquè els feia tanta gràcia l'adreça d'internet de la plana d'en Quim, però en Pulter l'anava repetint i fotent conya "quimriera dot com, quimriera dot com..." i els altres dos es pixaven de riure (?)

Total que el posa damunt la taula i el signa amb una filigrana que només pot ser obra d'un llampat. En fi. Molt més respectuosos en McGinley i en Darren varen firmar. En Sergio em va tornar a preguntar: -Quienes son estos? -Un equipo de P&P de Catalunya, amigetes míos. -Vaya, Pitch and Putt, eso está de moda por allí, no? -Sí, y pronto lo estará en todas partes. Signa el pòster i segueixo. Ja abans de Sergio, li havia demanat a Darren que em personalitzés un autògraf, i després de Sergio vaig demanar a Retieff un altre especial dedicatòria. Per cert, Retieff Goosen, va ser molt fred i li va costar molt entendre el que jo volia. La qüestió és que Sergio, que al vespre em signaria unes boles, en aquell moment em va fer una cara de mosqueig al veure que era a l'únic que no li demanava res especial. Goosen també em va preguntar qui eren els del pòster, així com Miles, al que no havia vist, perquè era dret, darrera Retieff, i per tant l'havia passat de llarg. -Joan! , Joan!! Em giro i el veig. -Hola Miles li dic, despistat. Amb la mà em fa el senyal de signar -Quieres que te firme? -Ostras!! Claro Miles, gracias. McDowell va tancar la ronda de preguntes sobre qui eren aquells estranys personatges que duia a la mà. Amb la feina feta vaig sortir d'aquella habitació per retrobar-me amb els meus col·legues i les Bud.

Després d'una horeta de tertúlia amb els amics espanyols, d'alguna foto d'última hora i d'un parell de cerveses va arribar l'hora d'anar-nos a preparar per la festa final.

Vaig desmuntar la bossa de l'excel·lent carret elèctric que m'havia ajudat a superar l'ondulada fesomia del Druid's Heat, i per una dreuera descoberta aquell mateix matí em vaig dirigir cap a l'habitació.

Per sota la porta m'havien introduït un parell de diaris. Els vaig deixar sobre el llit i em vaig desfer de sabates i roba. Una dutxa tèbia em va retornar al món dels vius. Era el moment de disfressar-se. Dies abans del viatge em vaig anar a comprar roba amb la Maria. Vaig trobar una camisa ideal per aquella nit. Camisa estampada amb mil pedaços. O sigui un trosset a ratlles, un altre de flors, una mica de quadres, alguna sanefa, i quatre o cinc llamps i trons. Em va costar convèncer la Maria de comprar-la, però quan el dia abans li vaig confessar el meu propòsit de dur-la al sopar de gala, vam tenir trifulga nuclear. Total, que la camisa es va quedar a Santa Cristina. Jo soc poc prim mirat amb això de vestir, i una mica partidari de trencar hegemonies, per això és possible que no m'acabin d'entendre. Tot i això vaig convèncer la meua estimada dona d'emportar-me un "kit" seriós i convencional, i un altre, més "irreverent".

No vaig trigar ni tres segons en preparar la camisa blava brillant i la corbata vermella que heu pogut veure a les fotografies. Suposo que en una altra vida era una mena de gall d'indi amb la cua sempre oberta per cridar l'atenció.

A les 7 en punt havíem quedat amb la parròquia Ibèrica al hall de l'hotel, doncs a quarts

de vuit estava previst un cocktail per fer temps per sopar.

La primera sorpresa agradable de la vesprada va ser al comprovar la disposició de les taules del sopar. Eduardo, Isabel i jo, sopàriem amb Sergio Garcia, amb Miles Tunnicliff i amb Patt Doyle. Genial!! El pobre Oscar va tenir que anar a sopar amb gent completament desconeguda. En una ala del complex, fins a les hores desconeguda, es va celebrar el cocktail on ens varen servir Xampany francès i diversos pastissos salats en combinació amb salmons, patés i formatges, entre altres delícies no identificades.

Tot hom anava de 21 botó, i varen fer acte de presència força dones de jugadors i personalitats, convidades per l'organització, que lluien impressionants trajos de nit.

Tot i que no he demanat mai per les cantonades, confesso un cert sentiment de ventafocs allà al mig de tant de glamour.

Quan va ser el moment, i després de unes quantes copetes d'aquesta mena de cava fi francès, un paio vestit de majordom va tocar una campana i es va fotre a cridar. Es varen obrir unes grans portes en un dels laterals i va aparèixer un gran saló, ple de taules amb els guarniments més espectaculars que hagués vist fins aquell dia. Tota la manada es va posar en marxa cap a l'interior d'una gran sala,

amb espectaculars llanties de vidre treballat. Tothom es parava en un quadre on hi havia un plànol de les taules amb el nom dels convidats. Taula dotze, al centre a l'esquerra. Mentre tot això passava havíem aprofitat per fer algunes fotos dels cracks amb Isabel, que no havia aprofitat la sessió matinal de souvenirs.

La disposició de la taula era començant per la meua esquerra: Miles Tunnicliff, Patt Doyle, la filla de Patt, el representant de Taylor a Portugal (en parlarem més tard), Isabel, Sergio, Eduardo i jo.

L'Eduardo es va espantar al veure que seuria al costat de Sergio i em va demanar si volia seure jo al costat del jugador de Castelló, però conscient que més tard se'n empanadiria, li vaig dir que no, que seies on li tocava. Sergio va arribar quan ja tots érem asseguts a taula. Ens va saludar un a un i varen començar els parlaments. Una mena de speaker professional ens va donar la benvinguda i va presentar a diverses personalitats que varen dir la seva. El darrer en parlar va ser un peix gros de Taylor Made d'Amèrica, i es va passar un ou. Va estar més de 20 minuts xerrant de la companyia, del mercat, del golf i de l'esperit sant.

Per fi, es va acabar la xerrera i va començar la manduca.

Les taules, com ja he dit, estaven guarnides de forma exquisida. Al centre hi havia un conjunt de flors exòtiques rematades per una petita tarima rodona on reposava un gerro de vidre prim i d'un metre i mig d'alt. Dins aquest estilitzat gerro hi havia aigua d'un color vermell, que contrastava amb el blau del propi vidre. Al voltant del centre floral hi havia disseminades sobre les tovalles milers de petites estrelles de paper vermell brillant, barrejades desordenadament amb petites xifres amb el número 25, també amb paper brillant, però de color blau. Tot el conjunt era elegant i espectacular.

De primer ens varen portar salmó fumat. Petits bocins de salmó damunt, cada un d'ells, d'una base de mantega i torradeta. Els vins, blancs i negres, com en tot el event, eren australians. I boníssims.

En Sergio va arrugar el nas. No suporta el salmó. No va trigar ni tres minuts un dels metres a observar que Sergio, que no havia obert boca per queixar-se, no menjava. S'hi va apropar i li va preguntar si no li venia de gust el salmó. –No, no me gusta el salmón. De seguida li van oferir de portar-li qualsevol altra cosa, però ell va renunciar i va dir que ja s'esperaria al següent plat.

El següent que ens varen portar era una mena de sopa de verdures freda, en un petit recipient. Molt bona. De tercer i últim una mena d'entrecotte amb salsa, que també va obtenir nota alta, doncs la carn era molt bona i la salsa molt encertada. L'únic retret és que els 20 minuts de collons de discurs va fer que no fos el tendre que el cheff tenia pensat.

De postres una mena de Massini a la irlandesa, amb nata i xocolata de molt bona qualitat. Cafè i tot seguit show dels quatre mosqueters i el cow boy, o sigui Darren, Poulter, McGinley, Sergio i Hamilton. Es varen asseure en una mena d'escenari i varen dir unes paraules a la concurrència. Paraules que intentaven ser divertides i que en algun cas (sobretot per part de Sergio i Darren) varen provocar el deliri del públic. L'Americà, potser per la falta de costum, va ser un xic aburridot i massa seriós. Un cop acabats els parlaments, Darren, Poulter i Garcia, es varen situar darrera un faristol i varen anar contestant a preguntes que els assistents havien anat escrivint en unes cartolines posades per l'ocasió. Val a dir que Darren Clarck és un showman, i mentre anava llegint les targetes amb les preguntes, les anava llençant a l'aire dient: –Aquesta no, aquesta tampoc, aquesta no és procedent, mentre el públic es pixava de riure. De tant en tant, feia veure que llegia, però realment s'estava inventant preguntes inversemblants, que feien que tothom es divertís notablement.

Acabat el show l'speaker va demanar un moment de silenci. Va parlar de Retieff Goosen i va demanar un aplaudiment pel jugador sud-africà, guanyador de l'edició d'aquest any del Open USA. Quan tothom va acabar d'aplaudir va anunciar una gran sorpresa. Retieff havia portat el trofeu de l'Open, per tal que el poguéssim admirar de prop. Un escandalós aplaudiment va acompanyar la notícia mentre el presentador treia de sota la taula la gran copa. –Però això no es tot!!, perquè Todd Hamilton ha estat molt amable de portar-nos aquesta nit la gerra de claret!!! Va anunciar el presentador sota el deliri col·lectiu, mentre treia també el famós premi per guanyar el British Open.

Les dos copes varen anar passant de taula en taula, provocant cares inoblidables en la gent al sentir entre les seves mans aquell ítem sagrat del golf. Potser les cares més expressives varen ser les dels professionals, que veien en aquells mites de metall, un somni realitzable.

Els que disposàvem de màquines de fotografiar les vàrem fer servir i els que no, es conformaven amb passar la mà per damunt de noms gravats com Nicklaus, Palmer, Morris, Ballesteros o Tiger Woods.

No cal que us digui que ara mateix crec sincerament que allò va ser un somni.

Després dels cafès i algun cigarret al carrer amb en Darren, l'Oscar i la Isabel, va començar la guerra de Malta. D'un Irish Malta dolçot, elegant, amb gran facilitat de pas, amb reconeixement gustatiu que farien la delícia de qualsevol somelier o enòleg.

Aquest episodi és el més borrós del viatge. Recordo moments, instants i moltes rialles.

Vàrem començar els quatre espanyols asseguts al Pub, pagant una ronda cada un de Malta amb gel. A mida que passaven les hores les existències de Malta i de bevedors s'anava fent més petita. El nostre grup va tenir una baixa, tres altes i una baixa més. Isabel es va rendir. Varen venir els alemanys i el portuguès (recordeu? L'home de Taylor a Portugal) Un dels alemanys va caure al 4art whisky. Ja no recordo quina hora era quan els del pub varen començar a tancar i obrir els llums. Algú va dir que allò volia dir que tancaven. Darren, Poulter i Sergio, acompanyats per una jove jugadora amateur holandesa, ens varen dir que els seguïssim. Per un passadís, davant el restaurant dels esmorzars hi havia una gran vidriera. La varen obrir, i ens vàrem trobar en un pati interior del complex, amb taules i jardí, com una petita terrassa. Uns Cambrers de l'hotel ens varen dir que ens podien seguir servint més Malta. Collonut!! Allà es podia fumar i beure, l'únic problema era que estàvem a 14 graus, però que voleu que us digui, poc que recordo passar fred.

El portuguès havia begut molt. Tant que li feien figa les cames. Li dèiem que anés a dormir, i ell reia i reia, i deia que no, que estava bé. Vaig aprofitar per fer tertúlia amb ell, parlant-l'hi del meu viatge a Cascais. No sé perquè però tothom es va afegir a la nostra conversa sobre la costa de Lisboa. I tampoc sé perquè tothom es pixava de riure. La qüestió és que allà tothom és partia el cul de riure, sobretot quan vaig començar una conversa increïblement fluida amb el meu amic alemany. No sé perquè però el meu limitat anglès, per art de màgia era fluid com la més senzilla de les llengües. Les paraules m'arribaven a dotzenes, clares, i apropiades. Clar, que les rialles de la comitiva em fan sospitar que Shakespeare m'hagués condemnat a geleres.

Constantment veia aparèixer el pobre cambrer amb la safata plena de Maltes, perquè constantment un o altre demanava un altre ronda per tots.

En Darren i jo ens vàrem repartir els dos últims winston que em quedaven i el Portuguès va caure assegut a terra. Com que reia, tots ens vàrem morir de riure, però ràpidament van aparèixer dos mossos de no sé on, que varen agafar a l'atrotinat lus i es varen oferir de portar-lo a l'habitació. Finalment es va rendir. També l'Alemany va renunciar a seguir la festa. Una ultima ronda és el darrer que recordo amb l'Oscar i jo deixant Pulter, Clark i un tercer personatge com a únics supervivents.

Aquell soroll punyent em va tornar a la terra. Vaig trigar 7 o 10 segons en entendre que es tractava del despertador de l'habitació 131 del complex Druid's Glenn. La meva.

Un cop de mà el fa callar. Miro l'hora i veig 8,30. He quedat a les 9 amb la penya Ibèrica. El cap em pesa molt. No tinc mal de cap, però crec que és perquè està en coma.

M'incorporo amb precaució i és evident que en vàrem fer un gra massa la nit abans.

Com puc em deixo caure a la dutxa. Mentre intento inútilment controlar la temperatura me'n adono que farà tard. S'ha de preparar l'equipatge, embolicar la bossa, embotir tots els regals i obsequis en un equipatge que ja venia butil al 100%.

Decideixo que baixaré a esmorzar i tornaré després a fer tota la feina bruta.

Sortint de la suite veig a terra dos diaris més i una factura. Factura? No fotém!! La recullo i veig que es tracta d'algunes rondes de Malta del Pub. Mmmmm. Potser si...

Al restaurant hi torna a haver-hi l'Eduardo sol. Ell també està atropellat. Els altres dos no donen senyals de vida. Hi ha força moviment a l'hotel. Cracks que marxen i son acomiadats amb grans somriures per part de tot l'Staff Taylor.

Un parell de croissants de xocolata, un suc de taronja i un cafè em donen el passaport per fer el primer cigarret. Mmmmm. No tinc tabac. Ah! Si, ahir es va acabar....

Pregunto a la somrient metre que on venen tabac en el paradís dels no fumadors. –Al Pub, em diu. –Es obert a quarts de nou? –Sí, sempre hi ha algú. M'acompanya la mossa i l'hi dic a Eduardo que esperi un moment que ara torno. Ja no vaig tornar a veure Eduardo.

Al Pub ens rep l'encarregat i ens acompanya a la maquina de tabac (sembla una processó). Em van a buscar canvi per ficar 6,40 euros en monedes.... (?!)

Un cop introduïdes el fotimer de monedes la maquina diu que no li queda Marlboro (el winston no el coneix) Marlboro Lights? Tampoc. Els dos ajudants que tinc em diuen que no pateixi. L'encarregat del pub crida a un noi. Treu el fotimer de monedes de la maquina i els hi dono. –Ara et portaran el tabac. La noia metre se'n va. L'encarregat també. M'espero cinc o 10 minuts i apareix el somrient mosso amb el Marlboro lights a les mans. –Només quedava això, em diu. –Està bé, dic jo, gràcies. Surto del Pub i no veig Eduardo. Faig un vol per la zona i no el trobo. Deu haver marxat a l'habitació. Penso. Surto al carrer a fer el cigarro. McGinley se'n va entre agraïments de l'organització. Hi ha un autocar carregant maletes i equips. És el primer de tres que l'organització ens ha posat per tornar a Dublin. El dia és gris i trist, com si fos dia de dir adéu.

Jo he decidit que agafaré el darrer autocar, a les 11. Em sembla recordar que els meus amics espanyols també varen dir d'agafar el darrer bus. Tinc el vol a les 4,30. Avui serà un dia llarg.

Em barallo a l'habitació amb la roba i els estris per fer-ho encaixar tot al seu lloc. Embolico la bossa de pals amb el film transparent. Com que el terra és de moqueta la bossa no roda sobre si mateixa. Tinc que rodar jo al voltant de la Titleist i al cap de tres minuts em marejo com un ànec. Decididament ahir vàrem passar-nos amb el whisky.

Tot a punt. Decideixo portar l'equipatge al hall, esperant poder retrobar-me amb els meus amics. No hi son.

Pago la factura i pregunto si l'autocar que hi ha a la porta és el darrer. Em diuen que sí. No hi ha rastre dels ibèrics.

Espero fins l'últim moment, però no apareixen. Carrego estris i els cedeixo als mossos de càrrega.

Pujo al bus i arribo a la conclusió que els espanyols han marxat en el segon autobús.

Intento acomodar-me al màxim. Ara sé que és una hora i mitja llarga de camí. El cap em dona voltes al veure els cotxes passar per la meva finestra esquerra. Comença a ploure. Plou tot el camí. Una pluja fina, però persistent, com aquell ruixat que proporcionen les màquines renta-cotxes.

L'autobús ens deixa en un accés de l'aeroport. No hi ha carrets disponibles. Espero sota la pluja que surti el meu equipatge i carrego amb ell al llarg de llarguíssims passadissos, escales i portes. Tinc que fer més etapes que en Carlos Sainz. Arribo esgotat a la zona de sortides i em proporciono un carret. Busco una màquina expendedora d'aigües per prendre'm un Nurofen. Tinc mal de cap. Tinc l'aigua, però el Nurofen és en un compartiment de la bossa de golf. Merda!

Em queden dos hores per facturar i dos més per fotre el camp. Forado la capa plàstica de la bossa amb l'arregla-piques (algú hauria de traduir aquest nom), en el punt precís on hi ha la cremallera que dona accés al medicament. No soc dolent fent "butrons".

Surto al carrer a fer un "pitillu". A l'aeroport de Dublin no hi ha zona de fumadors. Bé, no n'hi ha a dins. A fora al carrer tenen un tancat de xifres petits i retallats, d'uns 12 metres quadrats amb un immens cendrer al centre. De fet la gent, o millor dit, els fumadors, no respecten massa aquesta zona, doncs pel fet d'estar al carrer, són conscients que poden fumar en qualsevol lloc. Així que tota la façana de l'aeroport està plena de fumadors, prop de les portes, fent fum com desesperats. Els responsables de l'aeroport, que saben que els fumadors omplen de burilles totes les entrades, matxuquen insistentment per mitja d'una megafonia repetitiva i quasi claustrofòbica, que només es pot fumar a les àrees predeterminades.

Mentre feia el cigarret, veig uns 50 metres més al sud, davant un altre de les portes, a Isabel i Oscar, també en posició viciosa.

Ens saludem efusivament i donem gràcies per haver-nos trobat finalment. Eduardo no hi és, ha anat a comprar souvenirs a les botigues de l'aeroport.

Ens acomiadem definitivament perquè ells ja van a facturar en un altre porta. Jo torno a la meua i deambulo intentant matar el temps.

Em compro un paquet de patates fregides que malgrat semblar convencionals, porten una quantitat de pebre que em fa plorar.

Molta gent plora als aeroports. Vaig estar una mitja hora assegut al costat d'una porta on els familiars tenen que separar-se dels viatgers, i la veritat, em va entendre la gran quantitat de mostres d'estimació que vaig veure. Les dones, petites i velles, no tenen problemes per deixar anar les llàgrimes. Els nois, els homes, els avis, guarden profundament l'emoció que els delata, que els posa tensos, que els fa adoptar actituds forçades, però tots, tots els que vaig veure, acabaven treient el mocador de butxaca i en un moviment quasi furtiu, eixuguen el líquid que l'ànima utilitza per dir que està viva.

En una mena de joc, vaig intentar imaginar el guió de cada acomiadament.

Finalment vaig decidir que ja n'hi havia prou de llàgrimes.

Vaig anar a seure a davant la finestra de facturació del meu vol.

En un moment donat veig un personatge tenebrós que s'apropa. Un paio d'uns 140 Quilos. Vestit rigorosament de negre. Alt. Cara, estil, i guarniments de les tribus gòtiques d'avui en dia. Anells i penjolls amb cranis i símbols demoníacs. Porta un llarg abric de pell negra fins els peus, i per damunt un modern anorac taronja, amb el que a primera vista dona la impressió de ser un cardenal passat de quilos.

S'apropa a la meua zona. En un carret porta una bossa i un seguit de caixes misterioses, folrades amb plàstic negre, com de bossa d'escombraries, però tot relligat de forma casolana.

-Mare meua, penso, quin personatge!!!

Em quedo de pedra quan es para davant meu i em pregunta en un perfecte castellà si el seien del meu costat està ocupat.

-No, dic jo, te puedes sentar. Se seu i tota l'estructura de seients crida auxili.

A part del sospitós equipatge porta una garrafa de 10 litres d'alguna mena de suc de fruita. L'agafa i l'obre. -Quiere? Em diu apropant el bidó. -No, gràcies. -Vas a Gerona? Em pregunta. -Sí, li dic, pensant que l'acabava de cagar, doncs no m'imagino assegut als estrets seients de l'avió amb aquest personatge i el seu immens volum al costat.

D'un trago potser es va fotre dos litres de suc, perquè el nivell de la garrafa va baixar de forma alarmant.

Després d'una estona prudencial, vaig anunciar el meu desig d'anar a fer un cigarret a fora i vaig abandonar tant intranquil·litzant companyia.

Un cop va ser l'hora de facturar vaig quedar alliberat de carro, maletes i bossa, i em vaig adreçar al pis superior on hi havia diversitat d'oferta per menjar. Abans de pujar vaig tenir temps de veure com el servei de seguretat de l'aeroport feien desmuntar totes les caixes misterioses al Gòtic, i és que no n'hi havia per menys.

Vaig dinar i abans de fer el cafè vaig baixar un moment a fer un cigarro al carrer.

Quan vaig tornar a pujar, vaig buscar un lloc on prendre un expresso, que es el tipus de cafè nostre. Sento que em criden i veig als dos alemanys somrients fent-me senyals. -Home!! Quina alegria... Que feu aquí encara? L'avió no surt fins a les 5, em diuen els dos teutons. -Doncs jo anava a fer un cafè. -Ah! Doncs nosaltres també. -Perfecte.

Vàrem fer petar la xerrada mentre ens preniem un bon cafè i es feia l'hora de marxar. Quan faltaven 15 minuts per embarcar els vaig dir que baixava a fer el darrer cigarret abans de pujar a l'avió. Es varen oferir a acompanyar-me al carrer per tal d'aprofitar fins l'últim moment de companyia.

Amb promeses de visita si venien alguna vegada a la Costa Brava ens vàrem acomiadar. Amb ells vaig iniciar el viatge, amb ells l'acabava. Curiositats de la vida.

De pressa i corrents vaig comprar records als Duty Free, algun trèvol, ja que em varen assegurar que porten la sort i la màgia irlandesa i finalment vaig embarcar.

El vol va ser més plàcid. Tornar a casa sempre té una component dolça i més en aquest cas en què l'avió va retallar 40 minuts al rellotge. Els de Ryan Air em varen vendre un Jack Daniels amb gel. Era l'adéu del Malta. De l'Irish Malta.

Epileg

Un vell irlandès em va explicar històries meravelloses de la seva terra. Em va parlar del trèvol, del verd, de Sant Patrici i dels Leprechaun, dels que ja en sabia alguna cosa pel meu amic Martin. Us recomano que cerqueu i llegiu aquestes històries.

Malgrat que el símbol d'Irlanda, el trèvol de tres fulles, és atribuït a Sant Patrici i es refereix a la Santíssima Trinitat, he trobat un antic escrit que en fa una interpretació lliure.

Us el deixo com a punt final d'aquest petit recull d'experiències.

*Estic mirant un trèvol de quatre fulles
al que jo abans semblava trepitjar
Una fulla és el sol, la segona la pluja,
la tercera son les roses que creixen al camí.
La quarta és algú que jo estimo.*

Estic mirant un trèvol de quatre fulles que mai abans havia vist!

Recull de Fotografies

En Joan Perich va aprofitar per deixar constància amb la seva càmera digital de l'aventura irlandesa. He respectat íntegrament les fotos originals de l'autor, només he rebaixat la resolució per fer-ne més ràpida la seva visualització. Aquí les teniu, cliqueu a sobre de les que us interressi i s'obrirà una finestra amb la foto a tamany normal.

1. L'Hotel i el Camp.

2. Amb els Pros.

3. Consells abans de sortir al camp.

4. Sopar de Gala i Traca Final.

Joan Perich
Octubre-Novembre 2004

